

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXI

БЕРЕЗЕНЬ — 1981 — MARCH

Ч. 298

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

МОЛОДА УКРАЇНА

Вилає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редагує Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник, Л. Павлюк.

Адміністратор З. Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monththly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association ODUM.

in USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 9.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В Австралії 6.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 70 центів

В Англії і Німеччині 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 80 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадських
центів.

Редакція не приймає матеріялів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакції не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Т. Шевченко, Г. Комарова,
Л. Українка. О. Пошиваник — відбувся панель ОДУМ-у в Чикаго.
Т. Коновал — Шлях ОДУМ-у. О. Багнівський — Філія ОДУМ-у в
Гошен-Елкгарт. О. Пошиваник — Чому портрет Багряного? Я. Кіт —
Цікаве з історії України. Л. Савер — Т. Г. Шевченко. Н. Скоп —
Треба мудрих хлопців. З одумівського життя і праці. Сторінка Юн.
ОДУМ-у.

На обкладинці: Одумівський ансамбль бандуристів і хористів під час
виступу на святі Т. Шевченка. Керівник Євген Верб'янський.

Гошен, Інд., 9 березня 1975 р.

Тарас ШЕВЧЕНКО

1858 р.

ЗАПОВІТ

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій:
Щоб лани широкополі
І Дніпро, і кручі
Було видно, — було чути,
Як реве ревучий!

Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу, отоді я
І лани, і гори —
Все покину і полину
До самого Бога
Молитися. А до того —
Я не знаю Бога!

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою, злою кров'ю
Волю окропіте!
І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим, тихим словом!

25. XII. 1845
Переяслав.

ДОЛЯ

Ти не лукавила зо мною,
Ти другом, братом і сестрою
Сіромі стала; ти взяла
Мене, маленького за руку,
І в школу хлопця одвела
До п'яного дядка в науку.
"Учися, серденько; колись
З нас будуть люди!" — ти сказала.
А я й послухав, і учивсь,
І вивчився. А ти збрехала!

Які з нас люде? ... Та дарма!
Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли; у нас нема
Зерні неправди за собою ...

Ходімо ж, доленько моя,
Мій друже вбогий, нелукавий!
Ходімо далі: далі слава,
А слава — заповідь моя.

9. II. 1858.
Нижній Новгород.

Галина КОМАРОВА

Т. ШЕВЧЕНКО

Був час лихий, в неволі непросвітній
Наш бідний край без слова замирав,
Народ губив свою свідомість, гордість,
У тьмі, в ярмі, німуючи, мовчав.

Було скрізь темно, кращі діти краю
Не знали, де шукати світу їм,
І падали безсило кволі руки,
Згасав вогонь у погляді смутнім.

В той час лихий у хаті вбогій, темній
Світ засіяв і тихий, і благий,
З'явивсь "апостол правди і науки"
І вийшов він на шлях тяжкий, довгий.

Пройшов він мало: смерть неублаганна
Його взяла в обійми, потайні,

Але лишив він дивну надію,
Слова лишив величні і міцні.

Вогнем палючим ті слова проникли
В серця людські пригноблені, страдні,
Збудили в їх відважній бажання
І слави нагадали зниклі дні.

І світять нам пісні поета дивні,
І кличуть нас до любої мети,
І поки будуть ті пісні бриніти,
Ми не впадемо, ми будемо всі іти.

Нехай тепер тобі розкажуть хвилі,
Що не забули ми твої пісні,
Що ми йдемо дорогою твоєю
І заповіді любимо твої.

Що ти для нас прекрасне ясне сонце,
Від котрого ми маємо життя,
Тепло і світ, а в дні тяжкі занадто —
У кращу долю віри почуття.

Ол. ПОШИВАНИК

ВІДБУВСЯ ПАНЕЛЬ ОДУМ-У В ЧІКАГО

Учасники дискусійного панелю
ОДУМ-у в Чікаго 1980 р.
Сидять панелісти, зліва:
Микола Самокишин, Валя
Сідельник, Омелян Плешкевич,
о. Орест Кулик, Павло Коновал,
Юрій Криволап (мол.), і Тарас
Коновал.

(Фото О. П.)

В Чікаго, 28-го грудня 1980 р., відбувся Дискусійний Панель ОДУМ-у, із загальною темою: "Свій до свіго". На тему — "Чи треба одружуватися зі своїми" — говорили Микола Самокишин, голова ТОП-у США, від старшої генерації, та Юрій Криволап (мол.), культ.-осв. реф. Г. Р. США від молодшої генерації. Про "Українську кооперацію" говорив довголітній екзекутивний директор "Самопоміч" в Чікаго, Омелян Плешкевич, голова Світової Ради Української Кооперації. П. Коновал, головний контролер УБСоюзу, говорив про "Українські братські союзи". На тему — "Роль ЦУКА в українських громадах" — говорила Валя Сідельник, член управи ЦУКА. Тарас Коновал, член Г. Р. ОДУМ-у США, говорив про "Роль українців в американському політичному житті". На тему — "Українська Церква в діаспорі" — говорив о. Орест Кулик, настоятель православної парафії св. Софії в Чікаго. Прочитані доповіді будуть подані в пресі. Далі подається заокруглено думки доповідачів і присутніх разом.

На тему потреби одружуватися зі своїми:

Загально було стверджено, що хоча кожне працює має винятки, однак, чим більше є спільного між двома особами, тим кращі є можливості успішного подружжя. Дві людини українського походження вже мають більше спільного, чим будь з ким іншим, їх пов'язує історія, культура, традиції та домашнє виховання. Молоді люди часто залюбляються, що і світу не бачать, і наперекір бажанням батьків, одружуються із неукраїнцями, навіть не подумавши про завтра — про майбутнє.

Часто так буває, що після романсів, медового місяця, молоді відкривають очі на реальність, на те, про що не думали, але вже запізно.

На тему української кооперації та ЦУКА доведено було, що годиться користуватися українськими фінансовими установами, не тільки із патріотичних причин, але і тому, що українські установи дають кращі умовини, чим інші неукраїнські. Українська кооперація в діаспорі нараховує 79 установ, 110.000 членів і 450.000.000 дол. капіталу. Якщо б наш кооперативний рух, на 2 мільйони українців в країнах поселення, мав принайменше 1 мільйон членів (а як виказує статистика Української Світової Кооперативної Ради, на одного члена припадає 2,500 дол. ощадностей) українська кооперація досягнула б суму 2,5 мільярда доларів.

Які услуги в матеріальних користях віддає українська кооперація нашій спільноті подав Омелян Плешкевич, вживаючи, як примір, кооперативу в Чікаго: Кооператива "Самопоміч" в Чікаго видала 97 міль. дол. в позиках, з чого 56 міль. дол. було на закуп домів, промислових і торговельних установ. Від тієї суми, тільки 1% комісового дає 560.000 дол. — а інші фінансові установи беруть 2 або і 3% комісового. Кооператива тепер має 1,160,000 дол. позик для студуючої молоді. Відсотки платить держава — значить, спільноті Чікаго залишається річно найменше 17,400 дол. Беручи під увагу теж ощадності, кооператива платить від звичайних ощадностей 6%, а інші фінансові установи — 5.25 до 5.5%. Це залишає спільноті Чікаго найменше 100,000 дол. річно. При тому кооператива платить життєве забезпечення, так для членів — ощадників, як і по-

зичаючих. У підсумках, враховуючи дотації українським організаціям, річно українській спільноті в Чикаго залишається 400,000 дол. зі співпраці з кооперативою. Слід пригадати, що перша українська кооперативна каса була заснована в 1869 році в Гадячі на Полтавщині, а перша харчова кооператива пару років раніше в Харкові.

На тему українських братських союзів: стверджено було, що ці українські забезпечені організації, крім добрих життєвих забезпечень для своїх членів, утримують оселі, видають газети, стипендії для української студіюючої молоді, спортивні й виховні курси, великі фестивалі молоді (УБС), моргеджові позики по знижених відсот-

історія є сумною історією. Правда, кожен нарід представляє своїм дітям найкраще обличчя своєї історії, однак молодь, народжена вже поза Україною, є заскочена, коли в американських школах і університетах, у світових історіях тієї славної України вони не бачать — так, як написано в книжках українознавства. А коли вони почнуть студіювати історію інших народів, вони знаходять інше насвітлення історії України. Вони бачать розбіжність. Наші князі дбали лише про свій добробут і свою славу — не про народ. Козаки воювали за християнство — православіє, не за українську державу. Молодь бачить, що навіть сьогодні одні українці хочуть православної Украї-

Учасники панелю, зліва:
Омелян Плешкевич, Микола
Самокишин, Юрій Криволап (мол.),
о. Орест Кулик, Тарас Коновал,
Валя Сідельник, Павло Коновал.

ках, та багато інших вигод і услуг. Всі члени братських союзів (так, як і в українських кооперативах) є партнерами, мають голос та право і можливість входити в керівництво.

На тему українців в американському політичному житті сказано було, що засадничо у нас цього немає. Навіть одиниці українців, які ідуть в американське політичне життя, переважно не мають великої підтримки від своєї громади. Щоб мати будь-який вплив у політиці США, нам потрібно кільканадцять десятків таких людей, як д-р Мирон Куропась чи д-р Юліян Куляс та подібних. Треба мати добре фінансоване і сильне т. зв. лабі, треба мати своїх людей в телебаченні, радіо і пресі. Дійсність у політичному житті показує, що "рука руку мие" — треба вміти, якщо не переважити, то принаймні треба вміти дати. Треба вміти дати датки на виборчі цілі, треба дати свою працю та голоси даним кандидатам, даним партії.

У загальній дискусії, молоді учасники нарікали на шкільні підручники українознавства, переповнені красномовною фразеологією, перебільшеними славними подіями, коли в дійсності українська

ни, інші католицької. Молодь бачить тільки незгоду, тільки непорозуміння між українцями. А для інших народів (переважно), нація є понад усе. Німці, наприклад, не дбають, чи Німеччина буде католицькою чи лютеранською. Як перед війною, так і сьогодні, німці співають "Deutschland ueber alles" — "Німеччина понад усе".

На кінець, отець Орест Кулик, син імгранта ще з 1913 року, з досвіду, пригадав, що після того, як перестануть існувати всі українські організації та партії, церковні українські організації найдовше проіснують. Навколо української церкви найдовше затримається українська мова і українська культура. Отець Кулик закликав молодь не розчаровуватися, а навпаки, активно вступати в українське церковне і громадське життя та політичну активність в країнах свого поселення.

На цьому дискусійному вечорі, який zorganizувач і ним провадив перший заступник голови ЦК ОДУМ-у, було понад 40 молодих учасників. Цей неформальний вечір настільки сподобався, що молоді учасники висловили бажання, щоб zorganizувати подібний вечір разом із Пластом та СУМ-ом.

Тарас КОНОВАЛ

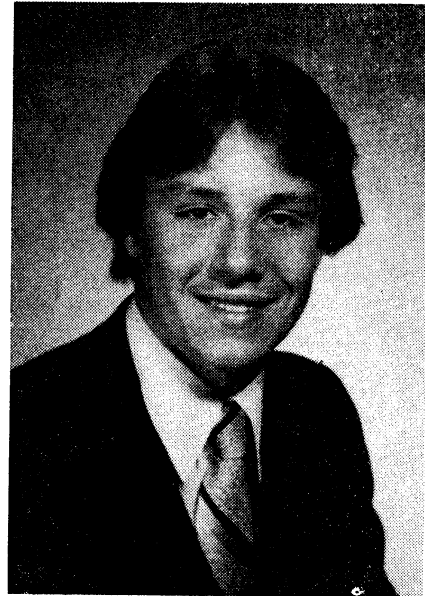
ШЛЯХ ОДУМ-У

Слово на бенкеті з нагоди 30-ліття ОДУМ-у на оселі "Україна" 30-го серпня 1980 р.

Після закінчення Другої світової війни, в Західній Європі опинилося багато українців, які не хотіли вертатися назад в Україну. По таборах ДП (дипі) відновилися чи постали організації, які охоплювали українців з західних областей України. Людьми з підсоветської України ніхто не цікавився, не турбувався. Їх старалися силою вивести назад в Радянський Союз, на "родину" як щось непотрібне.

Іван Багрянний, український поет і письменник, перший виступив у їх обороні брошуркою "Чого я не хочу вертатися до ССРСР". Івана Багрянного турбувала також доля молоді з східних областей України, які були разом з батьками, жертвами диктатур Сталіна й Гітлера. Ця молодь не брала участі в існуючих українських молодечих організацій. Він у своїй статті на тему молоді, характеризуючи існуючі організації молоді, писав: "Так далі тривати не може! Нам потрібна інша організація молоді. Така організація, що складалася б не з дідів, а таки з молоді. Організація насамперед не партійна, а надпартійна. Соборницька. Демократична. Організація молоді, де виховувалися б не якісь партійні покручі, а національно свідоме й висококультурне наше молоде покоління українське... Потрібна організація жива й творча, що охоплювала б усю українську молодь, незалежно від партійної приналежності їх батьків... Потрібна організація молоді не націоналістична, а національна. При чому така, в якій міг би знайти своє місце й виховуватися як український громадянин не тільки її расово чистий українець, а кожний, хто до українського народу належить, хоч з походження він і турок... Створення такої організації — це насамперед справа самої української молоді. Якщо молодь не почує в собі досить ініціативи й енергії та молодечого гонору, якщо вона не здібна до того, щоб творити й вести свою молодечу організацію, то тоді печальне наше українське майбутнє..."

Вище подані думки Івана Багрянного стали початком створення ОДУМ-у. ОДУМ, організація демократичної молоді, дотримується демократичних принципів, охоплювала, охоплює і охоплюватиме ще багато української молоді. За тридцять років одумівці осягли багато. В п'ятдесятому році, коли постав ОДУМ, багато людей казали, що ОДУМ, як мариво, скоро зникне з українського горизонту. Деякі із них до сьогодні дивуються, що ОДУМ ще існує. ОДУМ за тридцять років зробив більше як деякі організації за 70 років. Дуже багато української молоді пройшло через ряди ОДУМ-у за цей час. Вони були активними членами танцювальних та музичних ансамблів чи груп, спортових дружин, роїв та таборів ОДУМ-у. ОДУМ за тридцять років змінився в бага-

Тарас Коновал
Старший Виховник Провідник ОДУМ-у

Тарас Коновал народився в серпні 1962 року в Чикаго, США. Він закінчив відмінником школу українознавства при українській парафії святого Володимира. Тарас Коновал тепер є студентом на другому семестрі на хемічному відділі в Іллінойському Інституті Технології в Чикаго. Тарас закінчив табори виховників Юного ОДУМ-у і був членом команди на таборі виховників ОДУМ-у.

Він здав усі чотири частини Другої Одумівської Проби та став 1980 року старшим виховником провідником ОДУМ-у. На з'їзді ОДУМ-у США 1980 року його вибрано до управи Коша ОДУМ-у США. В ОДУМ-і він з 5 років. У філії ОДУМ-у Чикаго є виховником Юного ОДУМ-у та членом ансамблю бандуристів, грає на бандурі.

твох відносинах. У п'ятдесятих роках не було Юного ОДУМ-у. В той час до ОДУМ-у належала студіююча молодь та молодь, що здобула середню освіту в Європі та старша молодь. В скорому часі багато з них поодружувались і відійшли від праці в ОДУМ-і. Активність ОДУМ-у після кількох років сповільнилася та зменшилося членство. Щоб ОДУМ існував і далі та мав майбутність, Центральний Комітет створив Юний ОДУМ. До Юного ОДУМ-у привели своїх дітей, ті, що відійшли з ОДУМ-у після одруження,

У п'ятдесятих роках, ті, що творили ОДУМ, мали зовсім інші думки та плани. Вони, та їх батьки, не дуже давно залишили Україну. Вони почувалися частиною народу, що там залишився. Їм була дорога Україна, але захоплювала їх демократія і воля. Тепер змінилися часи, змінилися деякі й батьки. Вони хочуть показати, які вони модерні. Говорять із своїми дітьми по англійському. І ці якраз люди говорять найгіршою, що могла б бути, англійською мовою. Це ці люди забули про Україну, про демократію, про волю, а найбільше про себе. Скільки вони не будуть модернізуватися, вони завжди залишаться, для інших, українцями. Їхня асиміляція є нашою українською проблемою. Не чужі, а ми самі, своєю байдужістю, недбальством та незацікавленістю українською справою, шкодимо українцям і Україні.

В Юному ОДУМ-і дітей зменшилося, бо багато "модерних" батьків не посилають своїх дітей до молодечих організацій. Звичайно, в Америці й Канаді тепер народжується менше дітей, як раніше. Те саме ми бачимо й в українських родин. В Америці багато шкіл закривається через цю причину. ОДУМ має багато менше членів, як школа має учнів, тому дуже відчуває брак поповнення нових членів. Це так як учать в першій класі, що як Іван має п'ять яблук, а Леся має п'ятдесят, і в обох їх візьмуть по одному яблукові, то хто більше бачитиме зменшення кількості яблук? Звичайно, що Іван.

На останньому всеодумівському з'їзді ОДУМ-у в Бавнд Бруці дехто твердив, що членство зменшується і буде зменшуватися в ОДУМ-і, бо ми вживаємо в своїй праці українську мову. Було подано який малий відсоток молоді добре говорить, читає і пише українською мовою. З роками те число ще зменшиться. Але чи збільшиться членство, як ми перейдемо на англійську мову — можна сумніватися.

Причиною малого відсотку молоді, що добре володіє українською мовою, є те, що вона не досить часто її вживає. Вдома говорять по-англійському, а тільки раз у тиждень на сходах чи на пробах ОДУМ-у вживають українську мову. І вина в тому є цілковито наша.

Чому потрібно і далі в ОДУМ-і уживати українську мову? А тому, що ОДУМ є Об'єднання Демократичної Української Молоді, а не американської чи канадської молоді. Якби ми й перейшли на англійську мову, то тільки одним способом збільшили б наше членство, це коли б записували до ОДУМ-у американців чи канадців.

Найважливіша причина, чого ми не можемо переходити на англійську мову в ОДУМ-і, є те, що ми тут в діаспорі, маємо волю і не маємо ніяких обмежень. Ніхто нам не забороняє говорити по-українському. Навіть, більше того, держава дає нам фінансову допомогу, щоб ми могли плекати і гордитися нашою культурною спадщиною. Цієї змоги не мають українці в Україні. Там осіб, що дбають за українську мову і культуру, послають у тюрми та лікарні для умовно хворих.

Якби ми перейшли в ОДУМ-і на англійську мову, ми б зробили ведмежу прислугу дисидентам та всім українцям в Україні.

Щоб збільшити членство ОДУМ-у, треба звернутися до молоді українських батьків, що не належать до організації, і навіть може не знають, що є українські молодечі організації. В школах українознавства є багато дітей і молоді, що не належать до ніякої молодечої організації. Значить, вони б могли бути кандидатами до організації молоді. Якби звернутися до них і їх батьків і показати їм, що ми в ОДУМ-і робимо щось корисне, то членство б збільшилося із часом.

Наші батьки, і ми молоді, мусимо менше сперечатися і доказувати, хто є більший патріот, а більше працювати для добра України. Нам треба спільно вчити та поправляти американців і канадців, коли вони невірно інформують в пресі, радіо, телебаченні чи в книжках про Україну. Треба присвячувати більше часу ОДУМ-ові. З ОДУМ-ом українська громада буде сильніша.

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь

Вашим дітям — пошліть їх літом
на один із таборів ОДУМ-у!

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road

Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звозчужання повітря ("гюмідифайрс")
4. **Все фінансуємо на догідні сплати**

— 24-годинна обслуга —

**ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262**

Свої рахунки можете платити безкоштовно
у **Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.**

Провадимо також власні бензинові станції під
назвою **SIPCO**. Просимо наших відборців заїжджати до наших **SIPCO** і наповняти авто бензиною.

Олександр БАГНІВСЬКИЙ

ФІЛІЯ ОДУМ-У В ГОШЕН-ЕЛКГАРТ

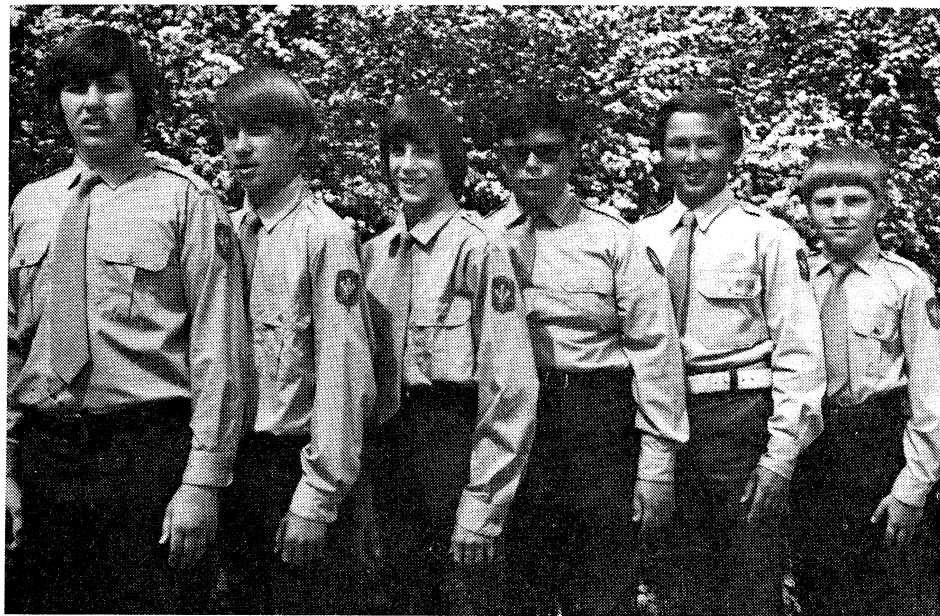

Рій "Червоні маки"

Перший ряд зліва:
Наталка Швець, Надя Гайдай,
Наташа Дубінін і Марта Вер-
б'янська.

Другий ряд:
Оленка Багнівська (виховниця),
Катя Луценко, Віра Горбань
і Тіна Драпеза.

1974 р.

Рій "Запорозжці"

Зліва: Віктор Швець (виховник),
Іван Гулевич, Андрій Верб'ян-
ський, Роман Савчук, Володимир
Драпеза і Микола Бедрицький.

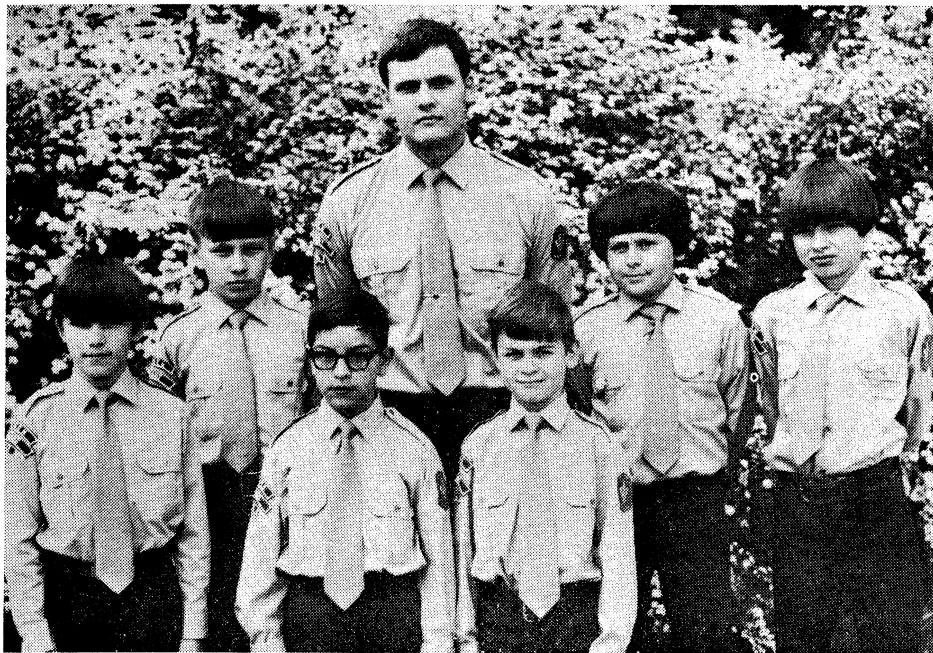
1974 р.

Рій "Зірки"

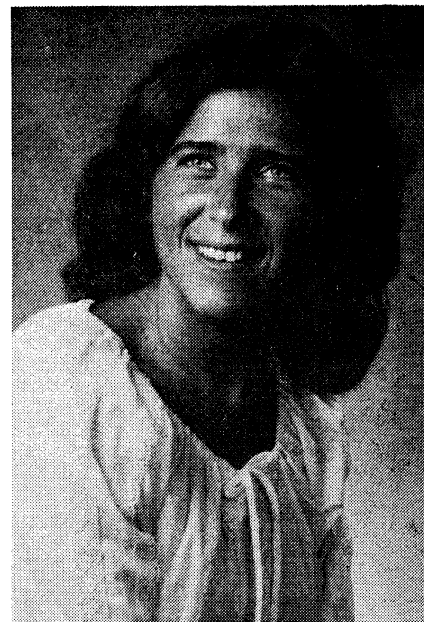
Зліва: Маруся Дубінін, Катя
Дубінін, Ліза Луценко, Тоня
Гриша, Ліда Горбань, Надя
Загурська, Таня Тейлор і Віра
Бедрицька (виховниця).

1974 р.

Рій "Сірі Вовки". Перший ряд зліва: Матвій Верб'янський, Тарас Савчук і Михайло Гайдай.

Другий ряд: Віктор Максименко, Василь Новаченко (виховник), Тоні Луценко і Юрко Швець.

**Оленка Багнівська СВП
голова філії. 1979 р.**

Про створення філії ОДУМ-у в Гошен-Елкгарт, Інд., США, планувалося уже віддавна, але все якось бракувало організаторів.

На початку 1970-их років, з приїздом сюди декількох родин з Чикаго, нам вдалося організувати філію ОДУМ-у. Ініціаторами були Віра Швець та Марія Багнівська, які ознайомилися з працею ОДУМ-у під час відпочинкових таборів у Міннесоті. Вони запросили двох виховників ОДУМ-у, Юрія Смика з Детройту, та Таню Вовк з Міннеаполіс - Ст. Пол, допомогти провести організаційну працю в нашій громаді. В 1973 р. декілька родин з цієї громади брали участь у зустрічі

ОДУМ-у в Чикаго, що й зміцнило бажання організувати філію.

Перші організаційні збори відбулися 30-го вересня 1973 р. На цих зборах формально засновано філію ТОП-у, з метою утворити філію ОДУМ-у. До цього часу тут не було жодної молодечої організації. На членів управи ТОП-у були вибрані: Олександр Багнівський — голова, Віра Швець — культ.-осв. референт. Надя Горбань та Люба Дубінін — секретар, Анатолій Луценко — скарбник, та два члени ревізійної комісії — Леонід Цайгер та Володимир Бедрицький.

У перший день зібрання до Юн. ОДУМ-у

**Група членів ОДУМ-у і ТОП-у
з Гошен-Елкгарт,
які брали участь у фестивалі
в Індіана Університеті
в Савт Бенд, Інд., 6—7 квітня
1974 року.**

**Між 40-ма груп учасників
наша філія дістала першу
нагороду.**

**Група членів ТОП-у
в Гошен-Елкгарт,
які дбають за добробут своїх
дітей та внуків.
З ними настоятель парафії
протоіерей о. Павло Багнівський.**

1974 р.

**Вокальний гурток ОДУМ-у
під час виступу на концерті.**

**Зліва: Віра Бедрицька, Оленка
Багнівська, Катя Дубінін, Маруся
Дубінін, Ліза Луценко, Ліда
Горбань і Тая Тейлор.**

21 березня 1976 р.

**Всі члени філії ОДУМ-у
з кумами прапора Надією
Новиченко і Анатолієм
Михайловським.**

1974 р.

**Одумівці вітають
Єпископа УАП Церкви
Константина
з Чикаго
на храмовім святі нашої
парафії.**

2 червня 1974 р.

Члени управи ТОП-у

**Перший ряд зліва: Віра Швець
— культ.-освіт. референт,
Люба Дубінін — секретар,
Надя Горбань — секретар,
Володимир Бедрицький
— член рев. комісії.**

**Другий ряд: Олександр
Багнівський — голова,
Леонід Цайгер — член. рев.
комісії, Афанасій Сухорада
— голова рев. комісії,
Анатолій Луценко — скарбник.**

1974 р.

вписалося 23 дітей. До ТОП-у — 14 осіб. Маємо двоіменну назву філії — Гошен-Елкгарт тому, що майже однакова кількість членів ОДУМ-у і ТОП-у походять з цих двох містечок.

Відразу всі юні одумівці та управа ТОП-у придбали собі уніформи. Пошили одумівський прапор, Герб ОДУМ-у, з дерево-різьби виконав Василь Новаченко. Посвячення прапора відбулося 17-го листопада 1973 р. в УАПЦеркві св. Тройці. Чин посвячення виконав настоятель нашої парафії протоієрей о. Павло Багнівський, з участю о. Симона Громиша, настоятеля Української Католицької Церкви в м. Мішавока, Інд. На це посвячення прибула ціла філія ОДУМ-у з Детройту, з мистецькою групою Петра Китастого і дали чудовий концерт, безкоштовно. Для нашої філії це був початок фінансових ресурсів.

На посвяченні був голова ОДУМ-у США, Олексій Пошиваник, та делегати ОДУМ-у і ТОП-у з Міннеаполісу, Чикаго та Детройту. Було присутніх понад 300 осіб, між ними були посядник м. Гошен та скарбник з дружинами.

Відразу зорганізували чотири рої Юн. ОДУМ-у: "Червоні маки", "Зірки", "Сірі Вовки" та "Запорожці". Праця була не легка, не мали ми своїх виховників, також бракувало керівників мистецьких гуртків. Завдяки філіям в Детройті та Чикаго, до нас приїжджали декілька разів одумівці: Володимир Мурга, Ірина Смик, Жень Садова, Іван Іващенко, Олексій Пошиваник і передавали своє знання гри на бандурі та вчили українські народні танці.

Від самого початку наша філія міститься при православній церкві. Церковна зала є одумівська домівка. Утворили мистецькі гуртки: вокальний, танцювальний та гри на бандурі. Керівниками є: Марія Багнівська та Євген Верб'янський. Перший мистецький виступ гуртків відбувся на Свят-Вечір, 6-го січня 1974 року, коли вони перший раз заграли на бандурах "Нова радість стала".

Від 1974 р. беремо участь у етнічному фестивалі в сусідньому м. Савт Бенд. Перша наша участь була весною 1974 р. в Індіана - Університеті.

**Різьбар Михайло Таран
з дружиною Олександрою.**

Весна, 1980 р.

**Члени ТОП-у на фестивалі
в Індіана Університеті
в Савт Бенд.**

**Зліва: Марія Бедрицька, Зіна
Луценко і Віра Швець.**

Квітень, 1974 р.

**Група членів ОДУМ-у і ТОП-у
з Гошен-Елкгарт,
з нагородою за найкращий
показ на фестивалі в Індіана
Університеті в Савт Бенд.**

**Зліва: Євген та Василина
Верб'янські, Ненсі Еверсол
(керівник фестивалю),
Олександр Багнівський
і його донька Оленка
(з бандурою).**

**Сидять: Катя Дубінін і Воло-
димир Драпеза.**

Квітень, 1974 р.

теті, де наша група дістала першу нагороду. Всіх учасників було 40 груп. Другий виступ і продаж традиційного печива відбулися того ж літа на відкритті плази в Савт Бенд. Мали нагоду почастивати українським печивом сенатора Бирч Бейна та конгресмена Джона Брадемаса, штату Індіана.

З огляду на те, що наша місцевість є провінційна і громада не має приросту (більшість пенсіонери), діти кінчаючи гай-скул, їдуть до університетів сотні миль від хати, і тому діяльність нашої філії на сьогодні послабла.

Від 1973 р. щорічно одумівці і топівці беруть активну участь на таборах ОДУМ-у в Міннесоті, Нью-Йорку, Торонті і Лондоні. Щороку беремо участь на одумівських зустрічах, де б вони не відбувалися.

Тепер філія має 7 Старших Виховників. Двоє з них належать до централі ОДУМ-у — Оленка Багнівська — секретар ЦК ОДУМ-у, і Віктор Швець — член КСВ ОДУМ-у США.

У вересні 1977 р. в нашій філії відбувся Третій З'їзд Коша Старших Виховників ОДУМ-у. У листопаді 1979 р. філія улаштувала З'їзд Студентського Відділу ОДУМ-у.

Наша філія купила один уділ в оселі "Україна" в Лондоні, Онтаріо.

31-го березня 1979 р. формально було засновано філію ОДУМ-у. До цього часу ми мали тільки Юн. ОДУМ, усе керівництво філії проводив ТОП. Час і терпіння зробили юнодумівців повнолітніми.

Сьогодні управа філії ОДУМ-у в Гошен-Елкгарт складається з молоді: Оленка Багнівська — голова, Віктор Швець — заступник голови, Ліза Луценко — секретар, Василь Новаченко — скарбник.

Завдяки невтомній праці нашого земляка з Нокс, Інд., п. Михайла Тарана, ми могли обдарувати оселю "Україна", Студентський Відділ ОДУМ-у та декількох українських провідних діячів чудовими тризубами, вирізьбленими на дереві.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

У першу річницю смерти прот. А. Зозулі в США, замість квітів зложили на пресовий фонд "Молодої України" — В. Родак і Є. Літвінов з Торонто, Онт., 16.00 дол.

Щиро дякуємо —

Редакція і адмін. "М. У."

Леся УКРАЇНКА

ЖАЛІБНИЙ МАРШ

Вмер батько наш!
Та й покинув нас!
Ох, і смутний настав час!
Сиротою наша мати зосталась!
Звідки ж тебе виглядати?
Чи по степах, чи по лугах шукати?
Чи сокола послати?
Батечку ж наш!
Та вернись до нас!
Та порадь же ти, батьку, нас,
Як без тебе в світі жити Україні
При лихій годині?
Вирядили ми свого батенька в далеку дорогу,
А за його Україна ненька помолиться Богу.
Наш кобзар в могилі буде тихо спочивати,
Ми ж по йому будем плакати-ридати!
Гей! браття милі!
Батько наш в могилі,
Та на Україні
Слава його не загине!
Бо zostались вічні
Думки ті величні,
Думки його праві
На сторожі його слави!
Слава його, браття,
Наче те багаття,
Сіятиме ясне,
Повік не загасне,
Пісня не вмирас,
Щиро та правдиво,
Ворогам на диво!
Вмер батько наш!
Та й покинув нас!
Ох, і смутний настав час,
Мов на небі місяць ясний згас!
В небі один місяць ясененький,
В світі один батенько рідненький,
Наш голубонько сивенький,
Жалю ж наш! Туга нас дійма —
Кобзаря нема!
То ж по йому плаче-тужить
Україна ненька
Жалібненько!

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блур коло Джейн

Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West

Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

(1888 р., початок березня)

CANADA

Чому Ви тут живете?

Можливо, що Ви народилися тут,
а може ні.

Але Ви живете тут, тому що
Ви або Ваші предки вибрали
Канаду, за те, що вона
пропонує кожному.

Нація свободи та можливостей —
нація, яка приймає і поважає
людей всіх рас, релігій і
культур.

Ось чому ми являємося Канадцями.

Multiculturalism

 Honourable Jim Fleming
Minister of State
Multiculturalism L'honorable Jim Fleming
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

Canada

Ол. ПОШИВАНИК

ЧОМУ ПОРТРЕТ БАГРЯНОГО?

Недавно випадковий знайомий заскочив мене питанням:

"Чому дехто держить дома портрет Івана Багряного?" Якби пересічний американець або негр поставив мені це питання, то відповідь була б дуже проста: "Для багатьох українців І. Багряний має не менше значення, ніж Лінкольн для США або Мартин Лютер Кінг для чорних". Запит не був від негра, а від українського громадського діяча, із вищим науковим ступнем. Мені стало одночасно і боляче, і соромно — мені ніяково стало. В мене також висить на стіні портрет Івана Павловича.

На мить я не знав, із чого починати, не знав, чи навіть заходити в глибшу дискусію, чи зовсім зігнорувати питання. Чи ж може співрозмовець дійсно не знає вартості праці письменника і політичного діяча, І. П. Багряного?

Пояснювати, що Багряний є один із визначних українських письменників, що його твори є перекладені на чужі мови, що його книжки в кількох країнах є на списках книжок, рекомендованих для молоді, що була акція представити Багряного Нобелівській Комісії, що...

Правда, Багряний був поетом, журналістом, письменником, малярем, публіцистом, автором дитячої літератури, творцем і редактором часопису "Українські вісті" в Німеччині, організатором і провідником політичної партії, надхненником організації молоді (ОДУМ), та віцепрезидентом українського уряду в екзилі. Вже за це Багряний заслужив собі місце на стіні в будь-якій українській хаті.

Однаке, це ще не все. Я згадав своєму співрозмовцеві про недавнє минуле, про місяці зараз після закінчення Другої світової війни. Українці з західних земель України опинилися на еміграції із певними організаційними структурами: світськими, науковими, релігійними і т. п. Гірша була ситуація з вихідцями зі східних земель України. Вони опинилися на еміграції майже повністю позбавлені будь-якої організаційної форми, бо в підсоветській дійсності, нічого такого не було — не могло бути. Провідну верству комуністи знищили в 30-их роках, а села знищено штучним голодом у 1932-33 роках. Гітлерівська окупація також принесла великі втрати в людях. Наддніпрянці опинилися на еміграції розгублені й застрашені комуністичними агентами, які без труднощів провадили свою роботу — навіть в зонах, окупованих західними альянтами, силою вивозили "на родину". Для спасіння від насильної репатріації, певної смерті або Сибіру, багато наддніпрянців ставали галичанами, чи то навіть поляками.

Вихідці зі східних українських земель, переживши воєнні фронти й партизанські напади, і оми-

нувши насильну репатріацію, знайшлися на заході, знеможені, часто морально розбиті й дезорієнтовані. На тлі тієї, здавалося б, безнадійності, появилась постать Івана Багряного, невідомого комуністами. Він написав памфлет: "Чому я не хочу вертатися до СРСР". Хоч не можна твердити, що цей памфлет спинив насильну репатріацію, та однаке напевно багато допоміг, в іншомовних перекладах, до з'ясування проблеми втікачів, ще недавно сталінських рабів, а для своїх співгромадян він став трибуною — оборонцем їхньої людської гідності, людських прав. Він став провідником.

З активнішими своїми земляками, Багряний зорганізував Українську Револьюційно-Демократичну Партію. Своїми статтями, як провідник партії, старався пробуджувати українську національну свідомість, українській громаді пригадував про важкі переживання "східняків" під "сонцем" Сталіна. Праця не була легка, бо засліплені у собі деякі табори партії чи організації робили всякі труднощі, до фізичного насильства включно, щоб пошкодити тій великій праці. В тому часі Багряний написав пророчі слова, яких правду бачимо тепер: "Кадри українського народу виростають у Комсомолі". За це йому вікна били та до смерти зневажали. На жаль, Багряний не дожив до здійснення свого пророцтва.

За те все, що Багряний зробив і дав українському народові, за все, за що він заступався, як у важких, так і у кращих часах, у моїй хаті висить його портрет. Чи це пояснення було зрозуміле моєму співрозмовцеві — не знаю. Та це й не таке важке. Надто упередженій людині тяжко змінити глибоко вкорінені погляди. На жаль, у нас є люди на еміграції, які самі, напевно не читали романи чи публіцистичні праці І. Багряного, базують свої опінії на переказах чи інструкціях своїх партійних провідників. Однаке, коли б загал українського громадянства відложив свої давні й не завжди оправдані упередження, якщо б українці об'єктивно оцінили працю Івана Павловича, то напевно більше його шанували б, і ніхто не дивувався б, що в когось висить портрет Івана Павловича Багряного.

**ДАЙТЕ НАГОДУ бути Вашим дітям з
рештою молоді ОДУМ-у на
сходинах в роях, на таборах!**

ЦІКАВЕ З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Про день і рік народження Т. Шевченка ми пам'ятаємо і часто згадуємо. Це важлива для нас подія. Але ми рідко коли згадуємо інші, рівно ж, важливі події, які сталися в той час. Тут подаємо кілька цікавих тогочасних подій, щоб насвітлити час, і добу поета.

Найкраще запам'ятати собі рік народження Т. Шевченка з історичною подією в світі, а саме, упадок Наполеона і розподіл його імперії. Отож

1814 — село Моринці, Черкаси: тут 9 березня народився Т. Шевченко.

1814 — Петербург, Росія: тут розпущено українські полки, які були створені і воювали проти Наполеона як частини російської армії. Із Лівобережної України було розпущено 15 полків: 9 полтавських і 6 чернігівських. Іван Котляревський командував одним із полтавських полків. Організатором полків був кн. Лобанов-Ростовський, ген.-губ. Лівобережної України.

1814 — Відень, Австрія: тут розпочався Віденський конгрес держав переможців, щоб поділити між собою Наполеонову імперію. Головою російської делегації був українець кн. Андрій Розумовський (1752-1836). Галичина стала частиною Австрії, Волинь частиною Росії, а Холмщина і Підляшшя частиною Варшавського Королівства, як складова частина російської імперії.

1814 — Київ: Петро Гулак-Артемівський (1790-1865) покидає Київську Духовну Академію, і їде на Волинь, працювати як учитель, у поміщиків, які сюди наїхали. П. Гулак-Артемівський опісля став славним як історик, поет, письменник і ректор Харківського університету.

1814 — село Чепеля, Броди, Галичина: тут народився о. Яків Головацький (1814-1888), священник, поет, етнограф, вчений, ректор Львівського університету. Отець Я. Головацький як член "Руської трійці" і співавтор "Русалки Дністрової" (1837) зараховується до просвітителів Галичини.

1814 — Батурин, Чернігівщина: тут на своєму хуторі Петро Прокопович (1773-1860) пасічник, вчений, землевласник, винайшов рамковий вулик і тим чином створив основу промислового виробництва у пасічництві на Україні і в світі.

За власні гроші П. Прокопович викупував запущені землі українських гетьманів, а головню Розумовських, і зберігав як історичну спадщину. Т. Шевченко залюбки сюди приїжджав.

1813 — містечко Городищі, Черкаси: тут народився Семен Ст. Гулак-Артемівський (1813-1873), оперний співак (баритон) петербурзького і московського театрів, компо-

зитор, автор музики і лібретто "Запорожець за Дунаєм" (1863). Був приятелем Т. Шевченка.

1813 — місто Ляйпціг, Німеччина: тут народився Ріхард Вагнер (1813-1883), поет-драматург, визначний німецький диригент і композитор, так званих "вагнерських опер".

1812 — хутір "Убіжище", Пирятин, Полтавщина: тут народився Євген П. Гребінка (1812-1848), поет, байкар, автор малих історичних праць. Деякі його вірші стали народними піснями. Є. Гребінка жив в Петербурзі, сприяв викупові Т. Шевченка з кріпацтва і допоміг видати його "Кобзар" (1840).

1812 — Подільщина: шляхтич Пигловський віддав Устима Кармелюка (1783-1835) в московські солдати, звідки Кармелюк скоро втік, (такі втечі часто повторялись), і почав свої народні повстання, які найбільшого розголосу набрали в 1830-1839 рр. Цікаве те, що Т. Шевченко тією тематикою не поцікавився.

1811 — село Підлисса. Золочів, Галичина: тут народився о. Маркіян Шашкевич (1811-1843) священник, поет, член "Руської трійці", співавтор "Русалки Дністрової", і визначний пробудитель Галичини.

1809 — Петербург, Росія: тут вийшло друге видання Івана Котляревського "Енеїда", за гроші Семена М. Кочубея (1778-1835, поміщик і полтавський губерніяльний маршалок, масон).

Цікавим є те, що місто Петербург набирає український характер. Тут скупчуються українські науковці, гетьманська шляхта, і постають українські видавництва. Тут Т. Шевченко став малярем і почав писати свої вірші!

1809 — село Василівці, Миргород, Полтавщина: тут народився Микола В. Гоголь (1809-1852), письменник, автор "Тараса Бульби" (російською мовою). Він рахується основоположником російської літератури.

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді морально і матеріально. ОДУМ потребує Вашої помочі!

Ліда САВЕР

ТАРАС ГРИГОРОВИЧ ШЕВЧЕНКО

Слово на святі Т. Шевченка в Торонто
8-го березня 1981 р.

Тарас Шевченко підніс українську літературу на висоту, гідну народу з багатим історичним минулим, народу, який ніколи не мирився з неволею і закріпаченням. Він висловлював глибокі думки, почуття, мрії і прагнення свого народу. Його творчість відіграла велику роль в розвитку національної і соціальної самосвідомості українського народу. Він вийшов з самих низів народу, а тому й свою долю поєднав з долею народу.

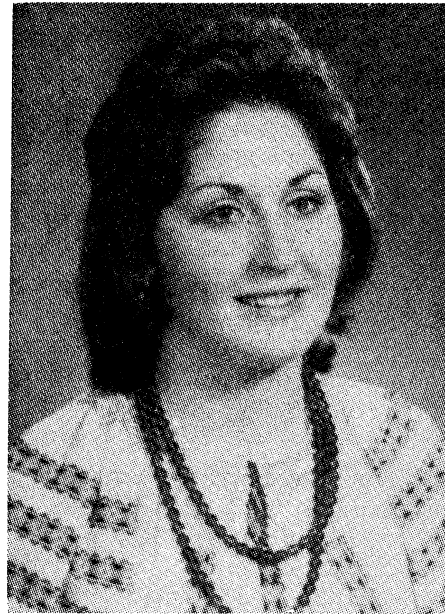
Тарас Шевченко народився в родині селянина-кріпака на Київщині. Становище кріпаків визначалося загальною системою кріпосництва, яка в Росії була особливо тяжкою. Кріпаки були позбавлені будь-яких прав, їх поміщик міг продати, проміняти на худобу чи на речі, віддати в солдати, покарати різками чи забити на смерть.

Тарас проходив жакливе дитинство, пізніше, в своїх творах, він відобразив тяжкі дитячі роки. Він згадує батьківську "хатину край села", в якій бачив лише горе, бідноту, голод і холод. Але не зважаючи на тяжкі умови життя, він ріс допитливим і розсудливим хлопцем.

Він уважно стежив за життям свого народу в кріпацькій неволі, прислухався до селянських розмов, захоплювався історичними переказами і піснями про героїчне минуле своєї батьківщини. Він ще дитиною розумів, що існує соціальна несправедливість. Від цього, в нього наростає безмежна любов до поневоленої України. Його мати померла, як йому було 9 років, і батько був змушений одружитися, щоб було кому доглядати малих сиріт. Мачуха мала ще й своїх троє дітей. Життя стало для всіх ще тяжчим, як перед тим. У повісті "Княгиня", Шевченко описав щоденні суперечки і бійки між дітьми й дорослими. Мачуха особливо незлюбила Тараса за його допитливий розум, часто примушувала виконувати непосильну роботу, знущалася з нього. Коли Тарасу пішов 12-ий рік, помер його батько, діти лишилися сиротами. Але Тарас все ж таки намагався набутися освіту, особливо навчитись малювати. Він ходив від одного села до другого, шукаючи вчителя-малюра.

Він знайшов хлипнівського маляра, але тоді потрібно було одержати згоду на це від поміщика. Управитель поміщика не дав дозволу Тарасові на навчання, а забрав його в панський двір до пана Енгельгардта.

Протягом двох років, Тарас-наймит жив у місті Вільно, в Литві. Тут він вивчив польську мову, читав твори клясиків польської літератури, і далі самостійно вчився малювати. З ранніх малюнків Шевченка до нас дійшло лише "Погруддя жінки", виконане олівцем. В 1831-му році, Шевченко переїхав до Петербурга. Життя в столиці Росії відіграло велику роль у його розвитку, особливо політичної свідомості й творчого таланту.

Ліда Савер

Ліда Савер народилася в Овквіл, Онтаріо. Після закінчення середньої освіти та курсів українознавства ім. Ів. Котляревського в Торонто в 1973 році, вона вчилася в Мекмастер університеті в Гамільтоні. Тут в 1977 р. вона отримала ступінь бакалавра (БА) із славістики та політичних наук.

В 1978 р. Ліда отримала стипендію від Центрального Мічиган університету продовжувати студії в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, Німеччині. В цьому університеті вона була півтора роки. Працювала над ступенем магістра і вчила дітей української мови. Через родинні обставини свої студії мусила перервати і повернутися назад до Канади.

В Торонто Ліда знову включилася в одумівську та загальноукраїнську працю. Вона оповідала свої враження з Європи на одумівській радіопрограмі "Молода Україна", репрезентувала ОДУМ на міжорганізаційному панелі, дописує до цього журналу і є заступником голови філії ОДУМ-у в Торонто.

Тут поміщик законтрактував Шевченка для навчання до художника Ширяєва терміном на 4 роки.

Енгельгардт хотів зробити зі свого кріпака власного художника. У майстерні Ширяєва була можливість навчитись живопису, до якого в Тараса з малих років були великі здібності. Шевченко часто ходив у Літній Сад і там перемальовував статуї і писав поезії.

В цьому саду, він випадково зустрівся з укра-

їнським художником І. Сошенком. Ця зустріч вирішила майбутню долю талановитого кріпака.

Сошенко познайомив Шевченка з видатними діячами російської та української культури: В. Жуковським, В. Григоровичем, В. Венеціановим, М. Бієльгорським, К. Брюловим, і Є. Гребінкою. Вони всі побачили талант юнака, постаралися викупити його з неволі і після довгих вагань згодився Енгельгардт за гроші звільнити Шевченка. 22-го квітня 1838 року викуплено Тараса Шевченка з кріпацької неволі за 2.500 карбованців. Йому тоді було 24 роки. Шевченко тоді почав вчитися в Петербурзькій Академії мистецтва і став одним з улюблених учнів Брюлова. В Академії, він продовжував свою поетичну творчість. В цей період, написав "Думи, мої", "Думка", "Тополя" та інші поезії.

Тарас Шевченко виступав як народний поет, змальовував думи і переживання народу. Він висловлював ідею визвольної боротьби проти гнобителів. У роки навчання в Академії, формувалася його світогляд, філософія і суспільно-політичні та естетичні погляди.

В 1840-му році виходить у світ перша збірка поезій Шевченка під назвою "Кобзар", цим він поклав початок новій епосі в історії української літератури та в українській літературній мові. Іван Франко говорив, що появу "Кобзаря", "мусить уважатися епохальною датою в розвитку українського письменства. Одним з найбільших творів "Кобзаря", є соціально-побутова поема "Катерина", в якій змальовується образ жінки-страдниці, що стала жертвою панської розпусти. Героїня твору стала жертвою соціальної нерівності, несправедливості.

Шевченко, також ілюструє твори українських, російських та світових письменників. Ці ілюстрації свідчать про зростання його як художника-реаліста, про його намагання наблизити літературу і мистецтво до народу.

Живучи в Росії, Шевченко не поривав зв'язків з Україною, листується з письменниками, громадськими діячами. Його цікавило соціальне і побутове життя українського села, й історія народу. Його мрія відвідати Україну була здійснена на початку 1843-го року, коли відвідав Київ, Кирилівку, подорожував по селах Полтавщини, Чернігівщини та Київщини. За цей час, Тарас зібрав багато матеріалу для альбому, який він готував до видання. В альбомі він відображає життя українського народу, його історію, побут і природу України. Він мав на увазі продовжити видання, але брак коштів перешкодив йому здійснити цю думку. У вірші "Чигирин" поет ганьбить жорстокі знущання поміщиків над народом, і закликає українців до активної боротьби.

Весною 1845-го року Шевченко виїжджає на Україну для постійної роботи співробітником Археологічної комісії, де звертає особливу увагу на історичні пам'ятки, народні твори та місця. Одночасно він продовжує і літературну творчість, написав збірку "Три літа", в якій були поезії "Сон", "Кавказ", "Наймичка", "І мертвим, і живим...",

"Холодний Яр", "Заповіт" та інші. Важкій долі жінки-покритки Шевченко присвячує поему "Наймичка", де продовжує тему, розпочату ним у творі "Катерина". Героїня, тут не гине, як Катерина, а зі всією силою материнської любови бореться за щастя свого сина. Переважно герої його творів не безвільні раби, вони не терплять поліційного гніту, а протестують і відстоюють свою людську гідність.

Він подав заяву з проханням зарахувати його викладачем малювання Київського університету. На перешкоді цьому став його арешт за участь у таємному політичному товаристві в "Кирило-Методіївському Братстві". Його заарештували при в'їзді до Києва 5-го квітня 1847-го року і відправили до Петербургу у каземат 111-го відділу таємної царської канцелярії. У казематі він написав чудову ліричну поезію "Садок вишневий коло хати", який відтворює тихий весняний вечір, змальовує відпочинок українського села. З усіх учасників товариства Шевченко був покараний найсуворіше: його заслаано рядовим солдатом в Окремий Оренбурзький корпус з забороною писати й малювати. В цих тяжких умовах довелося пробути поетові понад 10 років. Однак, він продовжує свою літературну творчість, "Караюсь, мучусь..., але не каюсь". Він вважав, що український народ може стати вільним тоді, коли знищить усіх експлуататорів, коли не лишиться "сліду панського в Україні".

Творчий талант на засланні далі розвивається. Тематика малярських творів різноманітна — він створює серію чудових пейзажів, малюнки історичного та побутового жанрів, ряд портретів, а також шукає інші засоби для втілення своїх творчих задумів, і починає займатися скульптурою. Герої його творів є позитивні, чесні, працьовиті, благородні, відстоюють свої права на свободу, на вільне, незалежне життя.

У березні 1858-го року, поет виїжджає до Петербургу.

Тарас Шевченко був високо оцінений як народний поет, як політичний діяч і борець за свободу, як філософ, мислитель, творець нової, реалістичної літератури, а також перекладач.

Тяжкі роки дитинства, переслідування царизмом, страшна солдатська муштра підірвали здоров'я Шевченка. Восени 1860-го року він тяжко захворів, а на світанку 10-го березня 1861 року наш геніяльний поет умер.

Ще за життя поет заповідав, щоб його поховали на Україні, над Дніпром. Цього заповіту не забули друзі. Вони почали клопотання про дозвіл перевезти домовину Шевченка на Україну. Дозвіл було дано. Весною того ж року останки Кобзаря перевезено на Україну і поховано в Каневі на високій Чернечій горі.

Тарас Шевченко залишив велику творчу спадщину. Не забув український народ свого любимого поета і навіки збереже в пам'яті його світлий образ. І ми до цих пір зберігаємо пам'ять про нього й шануємо його — навіть не в рідній Україні, а в далекій Канаді. Ми, які навіть не родилися в Україні, любимо і високо цінімо нашого геніяльного українського поета.

Надія СКОП

ТРЕБА МУДРИХ ХЛОПЦІВ

Цьогорічні різдвяні свята у місті Сан Дієго, Каліфорнія, де я виростала, мало чим відрізнялися від попередніх; приємні соняшні дні, повітря наповнене колядками із частим нашим "Щедриком", і ялинка, і друзі, що повернулися додому на свята. Як і завжди, колядуємо на добру ціль, цим разом на Українську Гельсінкську Групу.

Українська католицька половина громади святкує першою. Православна парафія святкує традиційно 7-го січня і нам, молоді, це подобається.

Це наше друге Різдво у власній привітній церкві, де я диригенткою хору, після науки в маєстра Володимира Колесника.

Ми маємо гарного священика отця Лева Порендовського, який мешкає і працює у місті Лос Анджелес, і обслуговує нашу громаду раз на дві неділі. Ми любимо нашого отця, люблять його українські православні громади, які не мають священиків: міста Портланд, Сієтл, Сан Франціско. І цими містами ми "розділяємо" нашого отця Лева, і... цьогорічне наше Різдво вперше було без священика. Отець Лев залишив нам докладні поради про порядок молитов, й решту ми виповнили колядками. Голова громади привітав усіх із святами та прочитав різдвяне послання митрополита Мстислава. Після колядок — спільна кава і печиво, яким частувало сестрицтво.

Гарне було свято, але відсутність священика і брак священиків нашої Церкви взагалі, багатьох турбує, хоч про це чомусь я ніде не читала у нашій українській пресі. Як довідуюсь, є більші від нашої парафії без обслуги; багато старших віком отців не йдуть на пенсію через брак заступників, у богословських наших школах мало кандидатів на священиків.

У розмові зі своїми приятелями-студентами і тими, що вже закінчили науку, бачу зрозуміння проблеми, але не готовість іти в священики, бо це — "тяжкий кусень хліба" і велика відповідальність.

Хто ж тоді перебере працю від старшого покоління, хто буде вести нашу Церкву — одну з найважливішу інституцію самозбереження на чужині? Мовчанкою і відкладанням справа не розв'яжеться. Треба, щоб молоді семінаристи відвідували парафії, зустрілися із нашою місцевою молоддю і говорили про цю важку, але вдячну, місію, заохочували до неї. Треба, щоб і батьки (і дівчата!) заохочували хлопців до студій богослов'я, щоб ми всі разом зуміли належно нагороджувати молодих отців за їхню посвяту. Ми маємо прекрасний обряд, гарних людей, побожну молодь. Шукаймо розв'язки, їй нам ніхто інший не знайде.

Хлопці! Болійте долею нашої Церкви, а ми — дівчата, вам поможемо!

("Українські вісті", 22 лютого 1981 р.)

ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД ПО БЛ. П. ЯКОВУ ІВАНОВИЧУ ЮХИМЕНКОВІ

У сорокову річницю смерти світлої пам'яті Якова Івановича Юхименка, який загинув 30-го грудня 1940 р. у невідомому таборі в бухті Нагаєва поблизу міста Магадан, родина і друзі влаштували поминальний обід. Під час обіду була переведена збірка на українську пресу, яка принесла 91 дол., а родина доклала 160 дол. З них 50 дол. призначено на "Молоду Україну".

Усім жертводавцям щире спасибі, а покійному вічна пам'ять!

Редакція і адмін. "М. У."

23-ТЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ ОДУМ-у

відбудеться

в суботу 18-го квітня 1981 року

в залі

Української Православної Громади Св. Юрія
4 Августа вул. — в Ст. Кетеринс, Онт.

ПОЧАТОК 8:30 ГОД. РАНКУ

В цій же приміщенні відбудеться

ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ТОП-У КАНАДИ

у п'ятницю 17-го квітня 1981 року.

ПОЧАТОК О 6-й ГОД. ВЕЧОРА

Усі Старші Виховники та всі члени ОДУМ-у
ласкаво запрошені взяти участь у нарадах.

Господарем Конференції є колега Микола МЕ-
ТУЛИНСЬКИЙ СВП. Просимо учасників кон-
ференції звертатися до нього в справі доїзду, ніч-
лігів тощо. Його адреса:

Mr. M. Metulynsky
42 Bunting Rd.
St. Catharines, Ont. L2P 1Z3
Tel.: 1-416-688-6315

ЦК ОДУМ-у

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

ДО УЧАСНИКІВ 14-ГО ТАБОРУ ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У ІМ. ТРИДЦЯТИЛІТТЯ ОДУМ-У

Оселя ОДУМ-у "Україна", Лондон, Онтаріо, серпень 1980 р.

ДОРОГІ ДРУЗИ!

ОДУМ цього року святкує своє 30-ліття. Як подумати, то наша організація ще дуже молода і неначе та квітка починає лише розцвітати. Почався ОДУМ у Нью-Йорку і поширився в США і Канаді. Я належу до філії в Детройті ім. Симона Петлюри вже вісім років. За ці роки я зацікавилась працею з дітьми. Бажаючи стати виховницею, я відбула виховний табір і успішно його закінчила. Моя праця з молодими одумівцями є дуже вдячна. Цей рік я беру участь на 14-му Виховному Таборі в команді, щоб допомогти майбутнім виховникам у їхній праці. Учасники табору є дуже енергійні, зацікавлені в науці, але часом не слухняні і ліниві чистити свої бараки. Але я думаю, що вони всі здібні стати добрими виховниками.

Дивлячись на всіх їх, я сподіваюся, що в майбутніх роках учасники цього табору будуть вихо-

вувати навіть моїх дітей. Бажаю всім вам щастя і успіху у вашій праці як виховники.

Віра ПЕТРУША ВЮО
Старша Бунчужна

ХОЧУ БУТИ В КОМАНДІ, ЯК МІЙ БРАТ БУДЕ НА ТАБОРІ ВИХОВНИКІВ

Хочу бути виховником через наступні причини. Виховник для мене означає людину, яка має досить знання, щоб могли вчити та доглядати менших дітей. Бути виховником не є дуже тяжка робота, але вона бере багато часу.

На таборі бути виховником є в десять разів краще, ніж бути таборовиком. Виховники не мусять прибирати свої кімнати. Це мені подобається, бо я не люблю так багато прибирати.

Я також хотів би бути членом команди того року, коли мій брат приїде на табір виховників. Дуже хотів би бачити як він пере-

йде два тижні на цьому таборі, бо мій брат дуже лінивий. Він тут працював би як ніколи у своєму житті не працював.

Може через кілька років я стану Старшим Виховником, але тепер я буду задоволений тільки бути виховником Юного ОДУМ-у.

Андрій Король
Детройт, США

ЧОМУ ХОЧУ БУТИ ВИХОВ- НИКОМ?

Коли я мав вісім років, моя сестра їздила на виховний табір. Від того часу я хотів знати, що є виховник і що то є виховний табір.

В нашій філії в Детройті ми не маємо досить виховників, і я думаю, що молодь мусять, яка належить до філії, помагати і дати свої сили на добробут філії. Коли я їду на виховний табір, я вчуся як наші філії працюють.

На таборі також платять виховникам гроші. Мені часом потрібно трохи грошей в школі.

Це є ті причини, чому я хочу бути виховником.

Михайло Шашло
Детройт, США

ЛЮБЛЮ ДІТЕЙ І ХОЧУ З НИМИ ПРАЦЮВАТИ

Я хочу бути виховницею, бо люблю дітей і хочу з ними працювати. Це мені теж допоможе, коли я буду старшою і буду мати

Переможці конкурсу ювілейної
емблеми ОДУМ-у.

Зліва: Мотря Пошиваник,
Марія Критюк і Микола Сідель-
ник, які виграли третю, другу
і першу нагороди.

Оселя "Україна",
30 серпня 1980 р.

Фото О. Пошиваника

Пані Катерина Щербань
Старший Виховник Кандидат
ОДУМ-у

розказує одумівцям про Різдвяні
звичаї на Київщині.

Торонто, 1980 р.

своїх дітей. Мені буде легше дістати роботу із дітьми, наприклад в парках міста Торонто. Навіть як я буду заступницею, я зможу дістати невелику оплату цього року як я успішно закінчу ці два тижні. І я дістану оплату як буду робити в ОДУМ-і.

Мої батьки хочуть, щоб я піднімалася в ОДУМ-і, аж до учасника. Це дасть мені більшу пошану від людей. Всі мої приятелі є виховниці в ОДУМ-і і я б не чулась добре, коли говорять про те, що вони роблять по суботах. Якби я була виховницею, то я б могла вчити дітей дисципліни, гри та багато інших речей. Ми б грали в спорт, співали, марширували та говорили один до одного. Бути виховницею теж дає людині обов'язки та відповідальність.

Ліда Юхименко
Торонто, Онт.

ЛЮБЛЮ ЛЮДЕЙ, А ОСОБЛИВО ДІТЕЙ

В ОДУМ-і є багато чесних і добрих людей. Я в ній уже 7 років.

Я буваю на літніх таборах і все любила моїх виховниць і заступниць. Вони люблять нас і дбають про що ми навчаємось, що ми думаємо про них і про табір.

Я дуже люблю людей, а особливо дітей. Я хочу, щоб всі діти мали нагоду колись бути на одумівському таборі, щоб вони там навчилися щось. Я хочу бути такою, як ті виховники, що мені допомогли вирости і навчатися.

Пізніше, як я буду старшою виховницею, я буду працювати в ОДУМ-і і старатися, щоб ОДУМ далі існував і щоб виховники працювали із дітьми.

Виховниця має багато відповідальності і я думаю, що я можу все зробити, що з мене всі сподіваються. Одумівські табори є одні з найліпших українських таборів у Канаді і США. Так довго як я живу, я буду підтримувати цю організацію.

Надя Гаврилюк
Сент Кетеринс, Онт.

ВІДДАМ ОДУМ-ОВІ ВСЕ, ЩО ВІН ДАВ МЕНІ

Як я дістану ступінь виховника, тоді я хочу дістати ступінь Старшого Виховника Учасника. Я маю бажання бути в команді на таборах, бо люблю працювати з дітьми. Після того буду старатися, щоб дістати ступінь Старшого Виховника Провідника.

Я хочу ще робити, щоб могла працювати для організації ОДУМ. Я хочу допомогти зробити цю організацію кращою. В нашій філії в Торонті треба мати кращу програму, щоб зацікавити більше молоді, бо багато перестали ходити на сходи ОДУМ-у.

Я також хочу віддати все, що ОДУМ дав мені, бо якби я не ходила до ОДУМ-у, я так багато не знала б про українців, і найважливіше, про дітей. Я також хочу бути в команді (може колись командантом) на різних таборах.

Старший Виховник Провідник є найвищий ступінь в ОДУМ-і, і як хтось дістане цей ступінь, він може мати будьяку позицію, яку він хоче. Він може керувати працею в будьякій ділянці організації.

Барвара Антик
Торонто, Онт.

ЯКБИ Я БУВ БАТЬКОМ

Якби я був батьком і я послав мою дитину на відпочинковий табір, я б довідався все, що міг про його чи її виховника або виховницю.

Перше, я б хотів знати, скільки років йому і чи він повністю перейшов табір виховників, успішно чи ні. Я думаю, що найважливіша прикмета, що виховник мусить мати — це відповідальність. Також я хотів би знати батьків виховника. Це може не було б чесно, але я хотів би це все знати. Також, я думаю, що виховник мусить бути справедливий. Справедливість є дуже важна, бо ж як не справедливий виховник, деякі діти будуть проти виховника, а інші будуть брати приклад з нього. Тому виховник мусить бути справедливий.

Також є дуже важне, щоб виховник любив дітей і мав добрий загальний вигляд.

Володимир Співак
Лондон, Онтаріо

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ В ЛОНДОНІ

4-го вересня 1980 р. день випав не по-осінньому, — теплий і соняшний.

І подія в цей день була радісною для родини Марії і Зенона Матвіїв. В цей день відбулося вінчання їхньої старшої доні Ліди з Вейном Вебстером з Торонто. Чин вінчання довершив о. М. Флак у церкві Пресвятої Тройці в м. Лондон, Онт. Гарно співав церковний хор під керівництвом п-і Віри Олійник, а з хорів виразно лунали слова Апостола, який читала бабуся Ліди, п-і П. Вітоль.

Церква була виповнена гостями зблизька і здалека, ближчою і далшою родиною, приятелями Ліди і Вейна. З Детройту приїхав хрищений тато Ліди п. М. Снітко з дружиною, а посаженою хрищеною мамою була п-і А. Соїко з Монтреалу. Свашками були п-і Н. Абұзов, п-і Н. Ващенко і п-і О. Вінничук, а сватами п. Абұзов, п. В. Сніг. Маленька племянниця Ліди, Наталя Алінсон, була "flower girl". Англомовні гості із сторони Вейна були захоплені величністю українського вінчання.

Ліда народилася в Німеччині, а до Канади прибула з батьками

ЮВІЛЕЙ 25-РГЧЧЯ П-ВА М. М. КАЧУРІВ

Ліда (Матвіїв) і Вейн Вебстер

в 1955 р. В м. Лондоні скінчила середню школу і 3 роки навчалася в Університеті Західного Онтаріо, одержавши ступінь Б.А. В середній школі Ліда неодноразово одержувала відзначення за добрі успіхи в науці та за участь у шкільному житті. Належала до Юного ОДУМ-у, а пізніше до ОДУМ-у, допомагала розповсюдженню журналу "Молода Україна", вчилася 7 років в Українській школі, належала до Українського Студентського Клубу, де була вибрана "Королевою" клубу.

Після закінчення університету працювала в головній канцелярії фірми Бел Телефон у Торонто. Довгі роки цікавила Лиду праця стюардеси, і ось нарешті мрія її здійснилася і з 1974 року Ліда працює як стюардеса при Air Canada. Знання кількох мов і працьовитість Ліди оцінили її зверхники і рік тому Ліда дістала підвищення до ступеня відповідальної за групу стюардес.

Весільна гостина відбулася в Українському Центрі м. Лондон.

Господарем був п. Роман Лібер з Торонта, давній приятель батьків Ліди. На весільному столі красувався традиційний український коровай і чудово удекороване голубами, колоссям пшениці і барвінком гілце — витвір артистичних рук п-і Семиволос з Брантфорду. Відкрив гостину молитвою о. М. Фляк. Після смачної вечері п. Р. Лібер представив молодих з друзями і боярами. Під звуки гарної музики Ліда і Вейн вальсом розпочали забаву. Далеко за північ забавлялися гості, а на другий день зійшлися знову до Українського Центру на поправини і знову розмови, пісні, жарти. Не забули присутні і про нашу пресу. На заклик п-і І. Парашенко і п. М. Ващенко свашки п. Н. Абузова і п. О. Вінничук зібрали 57 дол., які всі призначено на "Молоду Україну".

Молодятам бажаємо довгих років жити у щасті, злагоді і любові, батькам потіхи, а жертводавцям — щире спасибі!

М. В.

День 7-го червня 1980-го року залишиться приємним і радісним спомином для Михайла і Марії Качурів. В цей день старанням дітей та при допомозі родини і співучасті друзів, відзначено 25-ліття їх подружнього життя.

О годині 5-й вечора в церкві св. Юрія Переможця в Грімсбі, Онтаріо в присутності дітей, родини і великого числа гостей отець Орест Гудима відслужив урочистий Молебень за здоров'я ювілятів, привітав їх та побажав їм усього найкращого у майбутньому житті. Велично співав хор під керівництвом п. Степана Пейчів. Ювілейне прийняття-гостина відбулася в громадській залі церкви св. Юрія в місті Ст. Кетеринс, Онт., о год. 6.30 вечером. При вході до залі ювілятів зустріли і привітали "батьки" п. І. Марченко та пані Євфросинія Лисенко традиційним звичаєм хлібом (коровай) і сіллю, а молодші сини ювілятів Іван і Олександр на скрипках для тата і мами заграли весільний марш і під звуки цього марша ювілятів запроваджено до головного столу. Коло 200 осіб засіли до столів. Господар цієї гостини Олександр Федь привітав гостей, представив усіх за головним столом на чолі із шановними ювілятами Михайлом і Марією та від імени всіх гостей привітав ювілятів, побажав щасливого родинного життя і в майбутньому. Після нього гість отець Микола Критюк провів благословенну молитву на спожиття страви, а господар Олександр Федь запросив усіх гостей до вшанування ювілятів співом "Многі літа".

По закінченні смачної вечері відбулися привітання: Першим був п. Яків Гурський — професор славистичних наук із Сиракуз, США — односельчанин, товариш дитячих, шкільних років шановного ювілята Михайла в Україні. Цікаво і змістовно розповів про місце народження ювілята Михайла, про його батьків і їхнє спільне пережиття в студентських роках. Також цікаво і приємно було слухати слово-розповідь і Олексія Скрипняка — сьогодні кума шановних ювілятів, про дитячі і шкільні часи (односельчанин).

Від імени родини (із сторони ювілятки Марії) привіт склав п. Василь Смирнів, при цьому висловив жаль, що не могли бути присутні тато і мама шан. ювілятки Марії, бо старенькі і немічні. Пан Іван Марченко "батько" ювілятів привітав їх та цікаво розповів як він ще 25 років тому був сватом для шан. ювілятів. Від імени громади св. Юрія в Гримсбі привіт склав п. Степан Пейчів, від імени жіночого т-ва ім. княгині Ольги вітала п-і Теофіля Лиса, а від шкільного комітету курсів Українознавства вітала п-і Марія Бурак. Від імени усіх кумів, яких ювіляти мають досить поважне число вітав кум і давній приятель п. Іван Кубрак. Він також розповів про спільні студентські часи в Німеччині по 2-й світовій війні.

Вітали тата і маму і сини Віктор і Микола, і від усього щирого синівського серця бажали всього найкращого, та дякували всім гостям за присутність, за допомогу тим, що допомогли влаштувати ювілей і п-і Марії Філенко за приготування смачної вечері. Щиро і сердечно висловлювали свою вдячність шановні ювіляти усім присутнім.

На спомин цієї події — срібний ювілей — від родини і гостей пані Лідія Прокопенко вручила подарунок. Було вручено іще багато подарунків від дітей особисто, родини, багатьох кумів і друзів. Та мабуть наймилішим подарунком для ювілятів були гра двох молодших синів: Олександра і Івана на скрипках: "Рідна мати" і "Київський вальс", а на бандурах разом у спілці із Андрієм Бураком, Петром Мельничуком і Надією Гаврилюк виконали: "Томін степів", "Буковинка" і "По той бік гора".

Дальше слідувала забава, де гості приємно проводили час: хто у розмовах, а хто забавлявся під звуки оркестри "Ясени".

Чим же удостоїлися ювілята шановні Михайло і Марія, що на заклик дітей і родини так численно з'явилися гості, щоб віддати їм шану в цей день їхнього свята — 25 років подружжя?

Від початку свого родинного життя (шлюб мали 28-го травня 1955 року в соборі св. Володимира в м. Гамільтоні, Онт.), гаслом нової родини стало: "Без Бога ні

Михайло і Марія Качури

до порога". Ювілята є зразковими і передовими членами громади ім. св. Юрія в Гримсбі нашої святої УГПЦ в Канаді. Шановний ювілят Михайло багато разів був членом управи громади, а маючи відповідну освіту, довгі роки піклується рідною школою і Курсами Українознавства, як директором і учителем.

Шановна ювілятка Марія є членкою жіночого т-ва ім. Княгині Ольги і є активна членкиня хору. Шановні ювілята плекають і біблійне: "Шануй батька і матір і буде тобі добре".

Усім відомо, як вони піклуються і дбають про своїх батьків. Тут у Канаді про немічних і стареньких батьків шановної Марії і не забувають про тата шановного Михайла там, в Україні, а до недавня і мами. В тому напрямі виховують і своїх дітей. Багато мають шановні ювілята добрих прикмет і про їх можна сказати: мають совість чисту, серце щире. Гаслом у їхньому житті є сіяти добро і сповняти Божий заповіт, любити свій нарід, рідну мову зберегти і йти із своїм народом до мети. Свої перші 25 років подружнього життя шановні Михайло і Марія не прогайнували. Віддали усе, що могли для родини, церкви і громади. В особисто-

му житті шановний ювілят, поруч щоденної праці і турбот про родину, здобув вищу освіту і став в ряди професіоналістів. У 1966 році дістав диплом електричного інженера, а в 1973 р. диплом бакалавра математики.

Вже довгий час займає керівне становище в компанії "Стелко" в Гамільтоні, Онт., — директор технічної школи.

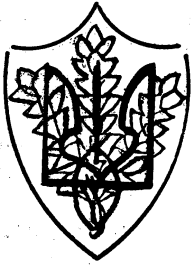
Все це не прийшло легко. В усьому була і є вірна помічниця енергійна і рухлива дружина Марія, яка має такі прикмети, які тримають родину на висоті. Ювіляти постаралися, щоб усі сини мали музичну освіту. Усі сини мають освіту із українознавства, є членами молодечих організацій. Молодші: Іван і Олександр є членами мистецького гуртка народних танців "Дунай", а також членами одумівського ансамблю бандуристів ім. Ів. Котляревського в м. Ст. Кетеринс, Онт. Старші сини на сьогодні йдуть шляхом свого тата і штурмують висоти наук. Віктор закінчив із відзначенням у ділянці біології і хемії і продовжує далі, щоб досягти вищого звання у ділянці медичних наук. Микола вже скінчив два роки університетських студій у ділянці економії. Наймолодші — Іван і Олександр ще у середній школі, але і вони напевно підуть дорогою старших братів, бо вже і сьогодні їхні показники 90% і більше.

Отже шановні ювіляти Михайло і Марія, ви заслужили, щоб побажати Вам усього найкращого у майбутньому для вашого подружнього життя: бути разом у щасті і здоров'ї, здійснення ваших задумів, дожити до золотого ювілею і бачити вас у колі не тільки дітей своїх, а внуків і внучок.

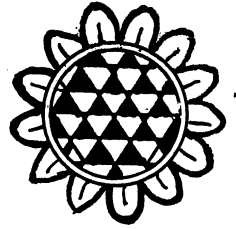
Щастя Вам, Боже, Шановні Михайло і Марія!

Між приятелями шановних ювілятів зродилася думка, щоб при цій нагоді підтримати і нашу рідну пресу і на цю ціль було зібрано \$55 00. Шановні ювіляти щедро відгукнулися теж і додали від себе 150.00 дол. і за їх згодою цю суму розділено так: "Вісник" — \$55.00, "Український Голос" — \$50.00, "Промінь" — \$50.00 і "Молода Україна" — \$50.00.

Олександр Федь

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

НАПРОВЕСНІ

Продовження прологу з попереднього числа журналу з нововиданої книжки "Українські ночі" або "Родовід генія" Єжи Єнджеєвича. Переклад із польської мови Євгена Рослицького.

**

Григорій Шевченко ніколи не забував про дітей. Собі відмовляв у всьому, а їм, дітям скільки міг, не шкодував нічого.

І тепер, повернувшись з Києва, кожному привіз гостинця. Найперше, розуміється, обдарував дітей другої жінки — Степана, Явдоху і Оксану. А потім уже і своїх власних. Ярина дістала "макагігі", Йосиф пшоняну паляничку у формі когутика, а однорічна Марійка — від другої жінки — брязкальце. Найстарший же син Микита одержав справжню столярську пилку. Покликав сина до себе й сказав йому вийняти з подорожньої торби плоский пакуночок, обгорнутий в шматину.

— Любиш рисувати, — мовив.

Тарас розгорнув шматину та й побачив барвисту картинку, що зображала козака на коні з пікою в руці та рушницею при сидлі. Кінь летів галопом, а козак сміявся, вишкіривши білі зуби.

— Це Козак Мамай, — пояснив батько.

Тарас був так зворушений, що й слова не міг вимовити.

Десь коло полудня вітер утих, хмари стали розходитись і виглянуло бліде сонце. Понурий березневий день дещо випогодився. Залишки снігу скоро танули.

Прибув дідусь Іван.

— Помагайбі, — привітав присутніх.

— Добридень, дідусю! — відповів за всіх Тарас.

Мачуха зиркнула на нього ненавидячим поглядом.

— Винеси помий! — буркнула.

Хлопчина вхопив відро з помями обома руками і вийшов на двір. Повернувшись до хати, він побачив, що дідусь уже сидів на лавці біля

печі, а батько кивав головою і оглядався, немов би когось шукаючи.

Тарас хотів підійти до батька, але мачуха знов гримнула:

— Принеси води!

Тарас приніс повне відро води. Знову хотів підбігти до батька, але почулося знов:

— Сідай, жери! Чого вертишся!

Тарас присів на землі біля миски з борщем, з якої їли вже Ярина, Марійка і Йосиф. Троє дітей мачухи сиділо при столі.

Дідусь нетерпляче заворушився і забурмотів щось під носом. Тарас почув тільки:

— ...грим баба!

**

Невідомо, що ще притрапилося б Тарасові через кепський настрій мачухи й обурення дідуся, але скрипнули двері і увійшла Катерина Красицька, найстарша дочка господаря. Від шлюбу, цебто уже два роки, вона разом із своїм чоловіком жила в Зеленій Діброві, недалеко Кирилівки. Зразу за Катериною увійшов її чоловік Микита.

Хворий, виглядало, нібито на це тільки й чекав. Підпершись рукою, він дивився у сторону доньки. Катерина підійшла до батька й поцілувала його. Схилившись над ним, вона слухала його шепоту:

— Зви... дідуся... діток.

Молода жінка кивнула рукою. Дідусь підвівся з лавки і підійшов до сина. Діти Григорія залишили на землі миску і кинулись за дідусем. Тільки мачуха зі своєю трійкою залишилася оподалік.

На лице хворого упала вже тінь вічності. Загартований український селянин все ж таки зберіг досить сил на цю останню хвилину для того, щоб сповнити свій найсвятіший обов'язок: розпорядитися майном і попрощатися з рідними.

Одумівський ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича (дир. В. Родак) і хор "Бурлака" (дир. О. Хміль) під час виступу на Святі Державности і Соборности в Мессі Голл.

Спереду прапороносці.

Торонто, 25 січня 1981 р.

Фото Ів. Корця

Говорив тихо, з перервами, не зовсім виразно, так що дідусь і Катерина мусіли добре прислухуватись до його слів. Називав він усіх дітей по черзі. Благословив і кожного наділював частиною спадщини. Хату віддав Микиті, як найстаршому, інвентар — Осипові, скриню з дрібним добром — дочкам. Жінці залишив гроші, відкладений на чорну годину, та звелів, щоб зайнялася похороном.

Тараса згадав наприкінці.

З любов'ю вдивлявся в сина і понад сподівання сильним голосом промовив:

— Синові моему Тарасові зі спадщини після мене нічого не потрібно. Він не буде звичайною людиною; з нього вийде або щось дуже добре, або велике ледащо; для нього моя спадщина або нічого не значитиме, або нічого йому не допоможе.

І, спрямовуючи свій погляд на дідуся, додав ще, але вже зовсім тихо:

— Тарас... повинен... учитися...

Хвилину пізніше голова впала йому на груди, із горла видобувся стогін. Мужик тяжко зідхнув і затих навіки.

Прийшли сусіди. Прийшов і дяк Петро Богорський. Високий, кремезний чолов'яга, від якого затягало запахом тютюну й горілки та який рік тому прибув до Кирилівки.

Мачуха застелила стіл скатертю і поставила пляшку горілки побіч із мискою вареників. А відтак звернулася до дяка:

— Та, якщо ваша ласка, пане дяче, то прошу. Дяка не треба було вмовляти.

Коли вже добре попоїв собі, тоді почав співати псалтир. Співав чисто й мило, грімким басом, не зважаючи на те, що перешкоджала йому дещо гикавка.

Дідусь гнівно морщив чоло, врешті взяв розплаканого Тараса за руку й вивів надвір.

На вершку верби сиділа білобока сорока, що захилялася своїм пискливим скреготом.

Пройшли поміж голими деревами, в саду на вершок пагорбка, а звідтіль у сторону дідусевої хати.

Сонце сідало все нижче, грало саявом й оживляло сірий краєвид провесни. Тільки смерековий бір темнів у даліні, немов вінок у долонях смерти.

Тарас ішов і думав про те, що сказав йому батько. Ковтаючи гіркі сльози, запитав дідуся:

— А чи я буду малярем?

Дідусь глянув на нього, а згодом відповів:

— Будеш.

Заграва сонця стала яскравішою, і теплою провесною запахло ще сильніше.

Єжи ЄНДЖЕСВИЧ

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ БІОГРАФІЮ Т. ШЕВЧЕНКА?

1. Куди їздив Тарас на торговицю з чумаками і в якому творі Шевченка є згадка про це?
2. З ким дружив Тарас Шевченко у дитинстві?
3. Які твори ввійшли до першої збірки Шевченка? Як вона називалась?
4. Коли і з якою метою виїхав Шевченко з Петербурга на Україну?
5. Де мріяв оселитися Шевченко на Україні?

Відповіді будуть надруковані в наступному числі "Молодої України".

Частина хлопців із танцювального ансамблю "Веснянка" в Торонто.
Керівник Микола Балдецький.

Фото О. Харченка

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ ОДУМ-У В ТОРОНТО "ВЕСНЯНКА"

усіх щиро запрошує на

ВЕСНЯНІ ВЕСЕЛІ ВЕЧЕРНИЦІ

З КОНЦЕРТОВОЮ ПРОГРАМОЮ

в суботу 9-го травня 1981 р.

в аудиторії Литовського комплексу

2185 Stave Bang — Mississauga, Ontario

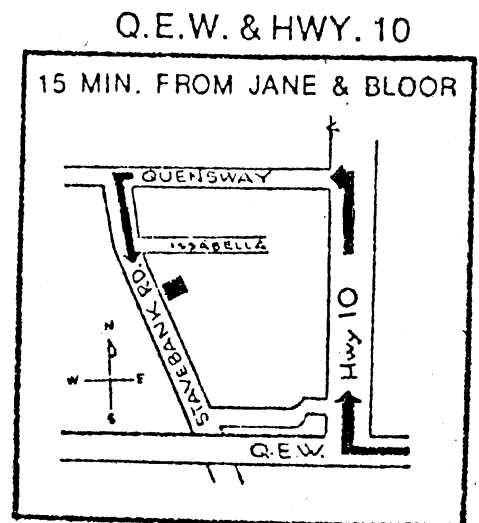
ГРАТИМЕ ОРКЕСТРА "СОЛОВЕЙ"

СМАЧНИЙ БУФЕТ

Вступ 10 дол. дорослі; 8 дол. студенти

ВВЕСЬ ДОХІД ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ДВОТИЖНЕВУ КОНЦЕРТОВУ ПОДОРОЖ АНСАМБЛЮ ДО ФРАНЦІЇ, ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ НА ПОЧАТКУ СЕРПНЯ 1981 РОКУ.

Квитки вступу можна набувати у членів ансамблю.

Мапа доїзду

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі **13 – 14%** п'яни
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добрі кредитові звіти
- 31 рік на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

ЧИТАЙТЕ
"МОЛОДУ УКРАЇНУ"

ПОШИРЮЙТЕ
ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ
СВОЇМИ РІДНИМИ

ЗНАЙОМИМИ

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

З весілля Л. і В. Вебстера	\$57.00
З нагоди срібного весілля М. і М. Качурів	50.00
З поминального обіду по бл. п. Я. І. Юхименку	50.00
У першу річницю смерті прот. А. Зозулі	16.00
Євдокія Рудевська, Саскатун	11.00
Микола Сотник, Торонто, Онт.	11.00
Петро Гурський, Челтенгем, Пен., США	11.00
Іван Худяк, Стерлінг Гайтс, США	10.00
Іван Козачок, Монреал, Кве.	9.00
Пилип Супрун, Вестон, Онт.	6.00
Г. Сидорець, Трентон, США	6.00
Д. Запішний, Ст. Кетеринс, Онт.	6.00
Ф. Маліновський, Данія	4.00
Д. Пальчик, Полос Гіл, США	3.00
Н. Міщенко, Проспект, США	2.00
І. Яценко, Нью Гавен, США	1.00

Жертводавцям і прихильникам "Молодої України" щира подяка.

Редакція і адмін. "М. У."

ПОРАДА ЧОЛОВІКАМ

Єдиний спосіб позбутися миття посуду в кухні поряд з жінкою, це купувати для жінки нейдорожчу фарфорову посуду.

**

Жінка до чоловіка:
— Есю ніч не могла заснути: ти хропеш, собака виє...

А чоловік на те:
— То невже б ти краще спала, коли б я вив, а собака хропіла?

**

Два інженери стоять на березі Атлантийського океану в Балтиморі:

— Куди б, ти думаєш, ми потрапили, коли б з цієї точки почали будувати міст до Європи?

— До божевільні, — відповів другий.

**

Між двома приятелями:
— Не знаю, що купити жінці в подарунок на її уродини?

— То запитай у неї...

— О, ні! У мене немає стільки грошей...

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

VILLAGE DELI

СМАЧНІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

фірми

СЕМИГЕНА

Крамниця на розі вулиць
Бересфорд і Блур Зах.
в Торонто

Власник

ПЕТРО СТЕПУРА

258 Beresford Ave.
TORONTO, ONT.

Тел.: 767-3755

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West
Toronto 9, Ontario
Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки, українські часописи та журнали, пластинки, друкарські машинки, різьбу та кераміку, полотна, нитки і вишивки.

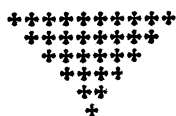
Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

Просимо ласкаво нас відвідати!

Ми знаємо, що каже вудільщик про ту рибу, яка зривається з гачка. Цікаво, що каже та риба своїм подружкам про ту приманку, яка була на гачку? Що була велика й дуже смачна?..

Ціна 1.00 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:
MOLODA UKRAINA
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ
Великий вибір хатніх меблів:
вітальень, спальень, їдальень,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

TORONTO CENTRAL
423 College St. W. - Tel. 364-1434
TORONTO WEST
1121 Dundas St. W. - Tel. 535-1188
MISSISSAUGA
2150 Dundas St. E. - Tel. 276-4390

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
"головічних, студентських
і хлоп'ячих костюмів

як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

Увага!

КУПУЙТЕ ЗБІРКУ ПОЕЗІЙ

МИХАЙЛА СИТНИКА

ЦВІТ ПАПОРОТІ

Крім поезій, до збірки входять: стаття про творчість поета М. Вірного і бібліографія творів поета, складена інж. І. Лучковим.

Ціна книжки у твердій обкладинці \$6.50, у звичайній — \$5.00.

Замовлення з належною сумою слати на адресу:

Mr. H. KALMAN
376 Green Lane
Ewing, N. J. 08638, USA

Увага!

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

**ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям
брати участь у праці ОДУМ-у?**